

## “பொறுமை உங்களுக்கு வேண்டியதாயிருக்கிறது”

“நீங்கள் ஒன்றிலும் குறைவுள்ளவர்களாயிராமல், புரணராயும் நிறைவுள்ளவர்களாயும் இருக்கும்படி,

பொறுமையானது புரண கிரியை செய்யக்கடவது.” யாக்கோபு 1:4

முற்றிலும் வேறுபட்ட இரண்டு கிரேக்க வார்த்தைகள் ஆங்கில வேதாகமத்தில் பொறுமை என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளில் ஒன்று பொறுமை என்று பொதுவாக பொருள் தரக்கூடிய வார்த்தை. இதை நாம் அனுதின வாழ்க்கையில் சகிப்புத்தன்மை அல்லது நீடிய பொறுமை என்ற பொருளில் பயன்படுத்துகிறோம். உண்மையில் இந்த கிரேக்க வார்த்தை பொதுவாக நீடிய பொறுமை என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது நமது வசனத்தில் கவனிக்க ஆவலாயிருக்கும் இன்னொரு வார்த்தையாக இருக்கிறது. அது புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களால் பொறுமை என்று பெரும்பாலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த வார்த்தை பொறுமை என்கிற வார்த்தையை விட மிகவும் ஆழமானதாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. அது தீமையை சந்தோஷமாக, நம்பிக்கையுடன் விருப்பத்துடன் பொறுமையாக சகிப்பதை குறிக்கிறது. ஆகையால் அது தற்காலிக உணர்வை அல்லது செயலை குறிப்பிடாமல் குணலட்சணத்தின் ஒரு அம்சத்தைக் குறிக்கிறது. அது இருதய மற்றும் குணலட்சணத்தின் அபிவிருத்தியைக் குறிக்கிறது. இது தவறை அல்லது மனநிறைவுடன் கூடிய துன்பத்தை சித்தத்திற்கு விரோதமில்லாமல், தெய்வீக ஞானம் மற்றும் அன்புக்கு முழுமையான இணக்கத்துடன் சகித்தலை குறிக்கிறது. தெய்வீக ஞானமும் அன்பும் தற்காலத்தில் தீமையை அனுமதித்தாலும் அதை தேவனுடைய ஏற்ற காலத்தில் நீக்குவார் என்று வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த பொறுமை என்கிற கிருபை மற்ற ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ கிருபைக்கும் வழியை மென்மையாக்குகிறது. ஏனெனில் அனைவரும் பொறுமையிலும் தொடர்ச்சியான சுய ஒழுங்கின் கீழும் பழக்கப்பட வேண்டும். பொறுமை என்கிற இந்த கிருபை இல்லாமல் ஒரு அடிசூட முன்னேற முடியாது. கிருபைகளில் ஒன்றாகிய அது கிறிஸ்தவனுடைய குணலட்சணத்தை அலங்கரிக்கிறது அல்லது உலக அங்கீகாரத்தை ஜெயங்கொள்ளுகிறது அல்லது தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறது. அவரது சத்தியம் நம்மை உணக்குவிக்ிறது. அது சாந்தத்தை நீடிக்க செய்கிறது. மானிட பலவீனத்தை தடுக்க முயற்சிக்கிறது. தெய்வீக சாயலை அடைவதற்கு மிகுந்த சிரத்தையுடன் முயற்சிக்கிறது. அது கோபங்கொள்ள தாமதிக்கிறது. கருணையில் நிறைந்திருக்கிறது அது நீதியின் பாதைகளை கண்டுகொள்ள தீவிரிக்கிறது. அவைகளில் உடனடியாக நடக்கிறது. அது தனது சொந்த பலவீனங்களை கவனிக்கிறது. மற்றவர்களது பலவீனங்களையும் குறைவுகளையும் அனுதாபத்துடன் பார்க்கிறது.

அப்போஸ்தலர் பவுல் இந்த வார்த்தையை பயன்படுத்துவதினால் கிறிஸ்தவ குணலட்சணத்தில் சகிப்புத் தன்மையின் முக்கியத்துவம் முழுவதுமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் அவர் பொறுமையை அநேக தடவை அன்புக்கு மேலாக வைக்கிறார். “பந்தய பொருளை” அடைய நாம் ஓட வேண்டிய குணலட்சண இலக்காக இந்த அன்பு இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் தீத்துவுக்கு எழுதும் போது (தீத்து 2:2) முன்னேறிய கிறிஸ்தவனின் குணலட்சணமாக பின்வரும் வரிசைப்படி கூறுகிறார். ஜாக்கிரதை, நல்லொழுக்கம், தெளிந்த புத்தி, விசுவாசத்திலும், அன்பிலும் பொறுமையிலும் ஆரோக்கியம். எல்லா குணலட்சணங்களும் நம்மிடம் இருந்தாலும் இறுதியான சோதனையாகிய பொறுமை, உற்சாகமான சகிப்புத்தன்மை முதலானவைகளில் வெற்றி பெற வேண்டும். அதன் பிறகே தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட கர்த்தரின் அங்கங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவோம்.

மறுபடியும் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதும் போது அவர் (2 தீமோத்தேயு 3:10) பொறுமையுடன் சகித்தல் என்கிற இந்த குணலட்சணத்தை அன்புக்கு பின்னாக வைக்கிறார். அவர் கூறுவதாவது: “நீயோ என் போதகத்தையும், நடக்கையையும், நோக்கத்தையும், விசுவாசத்தையும், நீடிய சாந்தத்தையும், அன்பையும், பொறுமையையும் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறாய்.”

“உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் உங்களை சோதிக்கிறார்”

“அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாய் இருக்கிறது” மற்றும் “பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருளுக்கு அன்பு குறியீடாக” இருக்கும் போது எப்படி பொறுமையானது அன்புக்கு மேலாக தரவரிசையில் இருக்கக்கூடும்? பொறுமையுடன் சகித்தல் என்பது நமது ஓட்டத்தின் முடிவில் மாத்திரம் வராமல் நமது ஓட்டம் முழுவதும் தேவைப்படுகிறது என்று பதிலளிக்கிறோம். கிறிஸ்தவ பாதையில் ஆரம்ப சோதனைகளுக்கு இந்த பொறுமையுடன் சகித்தல் நமக்கு தேவைப்படுகிறது. உற்சாகமாக சகிக்கும் ஆவி நமது பிரயாணத்தின் ஒவ்வொரு படியிலும் மேலும் வலுவாக வளர வேண்டும். சிலர் சில நாட்கள் அல்லது சில மாதங்கள் அல்லது சில வருடங்கள் இருக்கலாம். எனினும் கிறிஸ்துவுடன் மாபெரும் ராஜ்யத்தின் ஆசீர்வாதத்துக்கு தகுதியில்லாது இருப்பார்கள்.

விதைக்கிறவன் உவமையில் கர்த்தர் இந்த உண்மையை விளக்குகிறார். சில விதைகள் கற்பாறையின் மேல் விழுந்து முளைக்கிறது. ஆனால் சோதனை என்னும் சுட்டெரிக்கும் வெப்பம் வந்தவுடன் அந்த துளிர் கருகிப்போய் விடுகிறது. ராஜ்ய வகுப்பாரின் அங்கங்களை தெரிவு செய்யும் போது மண்ணின் ஆழத்தை, குணலட்சண ஆழத்தை, சகிக்கக்கூடிய பொறுமையின் இருதயத்தை கர்த்தர் தேடுகிறார். இந்த ஒரு குணலட்சணத்தில் குறைவுபடுகிறவன் ராஜ்யத்திற்கு தகுதியுடையவனாக ஆகமாட்டான். எந்த தளத்தில் இருக்கிற ஜீவராசிக்கும் இந்த பொறுமை அவசியமாக இருக்கிறது. கிறிஸ்தவனுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்த குணலட்சணத்தில் அபிவிருத்தி அடைவது அவசியமாயிருக்கிறது. அது நமது முதலாவது சுற்றிலும், இரண்டாவது சுற்றிலும் மூன்றாவது சுற்றிலும், பரிபூரண அன்பு என்கிற பந்தயப்பொருளின் இலக்கின் நான்காவது சுற்றிலும் நமக்கு தேவைப்படுகிறது.

நமது நண்பர்களை மாத்திரமல்ல, நமது சத்துருக்களையும் நேசிக்கிற பந்தயத்தின் இலக்கை நாம் அடையும் போது நம்மேல் வருவது சரியானது என்று கர்த்தர் காண்கிற சோதனைகளை உற்சாகத்துடனும், விசுவாசத்துடனும், பொறுமையுடனும் சகித்து அந்த இலக்கில் நிற்பது நமக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. தேவன் தமது ஜனங்களை சோதனைக்கு நீடிய சோதனைக்கு மாதக்கணக்காக, வருட கணக்காக கீழ்ப்படுத்துகிறார். “உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் உங்களை சோதிக்கிறார்.” (உபாகமம் 13:3)

எனவே அப்போஸ்தலர் பவுல் நமக்கு உபதேசிப்பதாவது: “சகலத்தையும் செய்து முடித்தவர்களாய் நில்லுங்கள்.” “இலக்கை” அடைந்து பொறுமையுடன் சகித்தல் “அவனது பரிபூரண கிரியை பெற்றிருப்பதாக” அல்லது “அவனது கிரியை பரிபூரணப்படுத்துவதாக.” பொறுமையுடன் சகித்தல் என்பது பந்தயத்தின் பரிசை பெறுவதற்கான அன்பின் குணலட்சணங்களை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்பதை மாத்திரமல்ல, எதிர்ப்பை உற்சாகத்துடன் சகிக்கக்கூடிய ஆழமான, மாறாத அன்பின் மூலக்கூறையுடைய பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்பதையும் மெய்ப்பிக்கட்டும்.

நீங்கள் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்து உங்கள் சித்தத்தை தெய்வீக சித்தத்துக்கு முழுமையாக கீழ்ப்படுத்திய பிறகு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டதை பெறும்படிக்கு பொறுமை உங்களுக்கு வேண்டியதாயிருக்கிறது என்று பரிசுத்த பவுல் நமக்கு சொல்லுகிறார். (எபிரேயர் 10:36) அனைத்தையும் நாமே செய்ய வேண்டிய ஒரு குறிப்பிட்ட வேலை நமக்கு இருக்கிறது என்பது அப்போஸ்தலரின் எண்ணத்தில் இருப்பதாக தெரிகிறது. “அதிக பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேற பிரயாசப்படுங்கள்.” (பிலிப்பியர் 2:12,13) இந்த வேலையில் ஒத்துழைக்க, தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கையையும் நம்மில் உண்டாக்குகிறவராயிருக்கிறார். நமது இருதயத்தில் உண்டாகும், எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட வேண்டும். கொல்லப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் உறுதி செய்வோமாக. நமது சித்தத்தை முற்றிலுமாக தெய்வீக சித்தத்திற்கு கீழாக முழுமையாக கொண்டு வரவேண்டும். அதன்மூலம் அவரது சித்தத்தை தவிர வேறு எதையும் நாம் பெற்றிருக்கக்கூடாது. இந்த அளவுக்கு நாம் ஜெயங்கொண்ட பிறகு, பொறுமை நமக்கு தேவையாயிருக்கிறது. நாம் அர்ப்பணித்திருக்கிறபடியால் கர்த்தர் நம்மை சுமமா ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார். அர்ப்பணத்தை நாம் நிரூபிக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். ஆரம்பத்தில் நமது அர்ப்பணத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார். அதன்பிறகு நாம் உண்மையில் எந்த அளவுக்கு அவரை நேசிக்கிறோம் என்று சோதிக்கிறார்.

### கன் கொடுக்க பொறுமை அவசியம்

பொறுமையுடன் சகித்தல் என்பது வேத வாக்கியங்களில் கர்த்தரின் வார்த்தையாக அல்லது போதனையாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நமது கர்த்தர் கூறுகிறதாவது: “என் பொறுமையைக் குறித்து சொல்லிய வசனத்தை நீ காத்துக்கொண்டபடியினால் நான் உன்னைக் காப்பேன்.” (வெளிப்படுத்தல் 3:10) பொறுமை என்கிற இந்த குணத்தின் முக்கியத்துவத்தை நமது கர்த்தர் சீஷர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்ததை நாம் சுவிசேஷத்திலும் இரண்டு முறை கவனிக்கிறோம். ஒரு முறை விதைக்கிறவன் உவமையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. (லூக்கா 8:11-15) அவர் கூறுகிறதாவது: “நல்ல நிலத்தில் விதைக்கப்பட்டவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டு அதை உண்மையும் நன்மையுமான இருதயத்திலே காத்து பொறுமையுடன் (தொடர்ந்து) பலன் கொடுக்கிறார்கள்.” கர்த்தர் தமது ராஜ்யத்தில் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்ளுகிற கனி கொடுக்கிற வகுப்பாராக இருப்பதற்கு, நாம் சந்தோஷத்துடன் அவரது வசனத்தின் சாட்சியை பெற்றுக்கொண்டாலும் அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக செய்வது அவசியமாக இருக்கிறது என்பதே இதன் கருத்தாக இருக்கிறது. உவமையில் கற்பாறையில் விழுந்ததாக குறிப்பிடப்படுகிற வகுப்பார் முதலில் மகா விசுவாசத்தை நிரூபிக்கிறார்கள். ஆனால் துன்பமாகிய சூரியன் வந்த போது கருகிப்போகிறார்கள். ஏனெனில் ஆழமான மண் இல்லை. கற்பாறையில் இந்த வகுப்பாரைக் குறித்து நமது கர்த்தர் விளக்குவதாவது: இவர்கள் சத்தியத்தை கேட்டு மிகவும் சந்தோஷப்படுகிற வகுப்பாராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் பொறுமையுடன் சகிப்பதில்லை. அவர்கள் எதிர்ப்பையோ அல்லது துன்பத்தையோ தாங்க முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உதிர்ந்து ஊக்கம் இல்லாதவர்களாக ஆகிறார்கள். அவர்கள் ஜெயங்கொண்டவர்களாகவும் ராஜ்ய வகுப்பாராகவும் ஆகமாட்டார்கள்.

இந்த உவமையில் விதையை பெற்றுக்கொள்ள தயாரான பிறகு, விதையை ஏற்றுக்கொண்டு முளைத்த பிறகு, அன்பு, நம்பிக்கை, சந்தோஷம் மற்றும் விசுவாசம் ஆகியவை அதை வளர்த்து கனி கொடுத்த பிறகு கடைசி சோதனை பொறுமையுடன் சகித்தல், ஒரே சீரான தன்மை என்று கர்த்தர் நமக்கு காண்பிக்கிறார். விதையானது வளர்ந்து, முதிர்ந்து, களஞ்சியத்தில் சேர்க்கப்படுவதற்கு பொறுமையானது தேவைப்படுகிறது. கர்த்தருடைய வசனத்தின் வெளிச்சத்தில் பொறுமையுடன் சகித்தல், உற்சாகத்துடன் சகித்தல் எவ்வளவு முக்கியமானதாக தெரிகிறது! இருதயத்தின் நோக்கங்களையும் எண்ணங்களையும் மதிப்பிடுகிறவர், அவரது பிள்ளைகள் அவரினிமித்தம் சகித்தால், பொறுமையின்றி, சந்தோஷமற்ற சிந்தையுடன் சகித்தால் அவர்களுடன் சந்தோஷப்படுவார் என்று நாம் நினைக்க முடியாது. அவர்கள் தேவனுடைய பிரியமான குமாரரின் சாயலாக இருக்க மாட்டார்கள். அவரது மனோபாவம் குறித்து வசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாவது: “என் தேவனே, உமக்கு பிரியமானதைச் செய்ய விரும்புகிறேன்.”

இன்னொரு சமயத்தில் நமது கர்த்தர் தமது சீஷர்களிடம், அவரது சீஷர்களாக இருப்பதினால் அவர்கள் எதிர்ப்பையும், சோதனைகளையும், உபத்திரவங்களையும் எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்று கூறினார். உபத்திரவம் என்ற வார்த்தையின் ஆரம்பத்தை அறிந்து கொண்டால் அந்த வார்த்தையின் அர்த்தத்தின் வலிமையை சிலர் ஒரு வேளை உணரக்கூடும். அது பரிபுலம் (Tribulam) என்ற லத்தீன் வார்த்தையிலிருந்து வந்தது. அது ஒரு உருளையின் பெயர். பழங்காலத்தில் கோதுமையை அடித்து சுத்தப்படுத்தி உமியை பிரிக்கும் இயந்திரத்தின் பெயர். வேதத்தில் கோதுமையினால் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட அர்ப்பணம் செய்த கர்த்தரின் பிள்ளைகளுக்கு இந்த வார்த்தையை பயன்படுத்தியது எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கிறது! நமது புது சிருஷ்டி உமி நீக்கப்பட்ட உண்மையான தானியமாக இருக்கிறது. எனினும் இந்த பொக்கிஷம் பூமிக்குரிய நிலைமைகளாகிய உமியால் மூடப்பட்டிருக்கிறது.

கோதுமையானது “கள்ளுச்சியத்தில்” போடவும் பயன்படுத்தவும் தயார்படுத்தப்படுவதற்கு ஒவ்வொரு தானியமும் அந்த குணங்களை நீக்க உபத்திரவத்தை கடந்து வருவது அவசியமாயிருக்கிறது. அந்த குணங்கள் நீக்கப்படவில்லை என்றால், கர்த்தரால் நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிற எதிர்கால உழியத்திற்கு தகுதியற்றவர்களாக இருப்போம்.

நாம் நமது அபூரணத்தை உணரக்கூடிய அளவுக்கு தக்கதாகவும் நம்மைக் குறித்த தேவனுடைய சித்தத்தின் படியும், ஆண்டவர் நமக்கு தருவது நல்லது எனக்கண்ட சகல உபத்திரவங்களை பொறுமையுடன் சகிப்பவர்களாக, இன்னும் ஒருவகையான சந்தோஷத்துடனும் ஏற்றுக் கொள்பவர்களாகவும் நாம் இருக்கக்கூடும். அவரது சீஷர்கள் தற்கால யுகத்தில் வாழும் வரை, பாவம் இருக்கும் வரை, சாத்தான் இந்த உலகத்தின் அதிபதியாக இருக்கும்வரை, பல்வேறு வகைகளில் வரக்கூடிய உபத்திரவங்களை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்று நமது கர்த்தர் அவர்களுக்கு விளக்குகிறார். துன்பங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டு அது அவர்களை அடைந்து அவர்களை பாதித்தாலும் அவர்கள் முழுமையாக தெய்வீக அரவணைப்பு மற்றும் பாதுகாப்பின் கீழ் இருப்பார்கள் என்கிற உறுதிமொழியை அவர்களுக்கு கொடுத்தார். பின் தொடர்கிற வார்த்தைகளாவன: “உங்கள் பொறுமையினால் (நம்பிக்கையுடனும் உற்சாகத்துடனும் பொறுமையுடன் சகிப்பதினால்) உங்கள் ஆத்துமாக்களை காத்துக்கொள்ளுங்கள்.” (லூக்கா. 21:19)

**“ஜெயங்கொள்ளுகிறவன் எல்லாவற்றையும் சுதந்தரித்துக் கொள்வான்”**

“நாம் கர்த்தரில் பலப்படுவதும்” கர்த்தராகிய இயேசுவின் குணலட்சணத்தை பெறுவதும் உறுதியை மாத்திரம் அல்ல, சாந்தம் போன்ற குணங்களை அடைவதுமே பொறுமையுடன் சகித்தலின் சோதனையின் ஒரு நோக்கமாக இருக்கிறது. தேவன் தம்மில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணின வாக்குத்தத்தங்களை நாம் பெறுவதற்கு முன்னர் இவைகளெல்லாம் அபிவிருத்தி பண்ணப்பட வேண்டும். (1 கொரிந்தியர் 2:9,10) இவைகள் எல்லாம் ஆவிக்குரியவைகள். அவைகளை மனதிலே உணர்ந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. நாம் கர்த்தரின் சாயலில் இருக்க வேண்டும் என்கிற வாக்குத்தத்தமானது, முதலாம் உயிர்தெழுதலில் நாம் அடையப்போகிற ஆவிக்குரிய, பரலோக நிலைமைகளை மாத்திரம் உள்ளடக்காமல், உலகத்தை உயர்த்துகிற ஆசீர்வாதத்தில் பங்கு பெறுகிறதையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது. “நீங்கள் கிறிஸ்துவினுடையவர்களானால், ஆபிரகாமின் சந்ததியாராயும், வாக்குத்தத்தத்தின்படியே சுதந்தரராயும் இருக்கிறீர்கள்.” (கலாத்தியர் 3:29) கிறிஸ்துவினுடையவர்கள் என்பது அவரை ஏற்றுக்கொண்டு, அவருடன் இணைந்து அவரது தரநிலைக்கு சேர்வது மாத்திரமல்ல. அதோடு கூட நாம் நல்ல போர் வீரர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் குறிக்கிறது. நல்ல போர்வீரர்களாக இல்லாதவர்கள் கிறிஸ்துவின சரீர் அங்கங்களாவதற்கு பாத்திரராயும், நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின மூலம் ஜெயங்கொண்டவர்களாயும் “முற்றிலும் ஜெயங்கொண்டவர்களாகவும்” ஆக முடியாது. (ரோமர் 8:37)

நாம் முன்னரே “வாக்குத்தத்தத்தை” பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் அது இன்னும் நிறைவேறாமல் இருக்கிறபடியால் அது இன்னும் பெறப்படாமல் இருக்கிறது. வாக்குத்தத்தம் ஒரு நிபந்தனையுடனானது. “இவைகளை செய்கிற மனுஷன் இவைகளாலே பிழைப்பான்.” (லேவியராகமம் 18:5; ரோமர் 10:5) நமது கர்த்தரின் ஏற்பாட்டில் வாக்குத்தத்தத்தின் நிபந்தனை என்னவென்றால் நாம் அவருடைய அன்பிலும் கிருபையிலும் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதேயாகும். கிறிஸ்துவின மரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவரில் நம்பிக்கை வைத்து மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடந்து, தெய்வீக பிரமாணங்களை கடைபிடிக்க நாடுகிறவர்கள் “ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு” சுவிசேஷ யுகத்தில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தை பெற்றுக் கொள்ளுவார்கள். சுவிசேஷ யுகத்தின் அனைத்து வாக்குத்தத்தங்களும் “ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களுக்கே” கொடுக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்டவர்கள் சிங்காசனத்தின் மேல் உட்காருவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் கிறிஸ்துவின மணவாட்டியாவார்கள். அவர்கள் இரட்சகருடன் உடன் சுதந்தரர்களாக இருந்து மாபெரும் மேசியாவின் வேலையில் பங்கு பெற்று இஸ்ரவேலை ஆசீர்வதித்து, இஸ்யேலர்கள் மூலமாக உலக மனுக்குலத்தை ஆசீர்வதிப்பார்கள்.

சபையானது இப்பொழுது விசுவாசத்தினால் நிபந்தனையுடனான வாக்குத்தத்தத்தை அனுபவிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. அது அவர்களது முடிவு பரியந்தமுமான விசுவாசத்தையும் அவர்களது பொறுமையுடன் சகித்தலையும் சார்ந்துள்ளது. அப்படிப்பட்ட ராஜாக்கமானவர்கள் வாக்குத்தத்தத்தை பெற்று ராஜ்யத்தில் உடன் சுதந்தரராவார்கள். மற்ற அனைவரும் அதன் அங்கத்துவத்திலிருந்து நீக்கப்படுவார்கள். “என்னில் கனி கொடாதிருக்கிற கொடி எதுவோ அதை அவர் அறுத்துப் போடுகிறார். கனி கொடுக்கிற கொடி எதுவோ அது அதிக கனிகளை கொடுக்கும்படி அதை சுத்தம் பண்ணுகிறார்.” (யோவான். 15:2) நாம் பரீட்சையில் இருக்கிறோம். இந்த பரீட்சை நமது விசுவாசத்தை நிரூபிக்க வேண்டும். இந்த பரீட்சையின் காலம் திருப்திகரமாக இருந்தால் அங்கத்துவம் நிரந்தரமாக்கப்படும். இந்த நிபந்தனைகளின்படி நடக்க தவறுபவர்கள் கிறிஸ்துவின சரீரத்தில் அங்கமாவதற்கோ ராஜ்யத்தில் உடன் சுதந்தரராவதற்கோ பாத்திரமாக எண்ணப்பட மாட்டார்கள்.

**நாம் அவரது அன்பில் நிலைத்திருப்போமாக**

இந்த குணலட்சண சாயலை அடைவது என்பது வாழ்க்கை முழுவதற்குமான வேலை என்பதை உணராமல், ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கர்த்தரின் சாயலாகும் முக்கியத்துவத்தை யார் கவனிக்கக்கூடும்? இது ஒரு நாளிலோ அல்லது ஒரு வருடத்திலோ நிறைவேற்றப்பட முடியாது; ஆனால் முழு வாழ்க்கையும் அதற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட வேண்டும். நாம் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் இருந்தால் நாளுக்கு நாள் கிருபையில் வளர்வதையும் கிறிஸ்தவ குணலட்சணத்தில் அபிவிருத்தி அடைவதையும் நாம் உணரலாம். நாம் சத்தியத்தை அறிந்தால் மட்டும் போதாது அல்லது நீதியை பற்றிக்கொண்டிருப்பதில் மனநிறைவு அடைந்தால் போதாது. சத்தியமானது குணலட்சணத்தில் அதன் முறையான மற்றும் திட்டமிட்டபடி குணலட்சணத்தில் விளைவை ஏற்படுத்துவதை நாம்

காண வேண்டும். நல்ல மற்றும் நேர்மையான இருதயங்களில் சத்தியம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், “நாம் தோல்விடையவதில்லை” என்கிற அப்போஸ்தலர் பேதுருவின் உறுதிமொழியை பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் ஏற்ற காலத்தில் நாம் ராஜ்யத்திற்குள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவோம்.

நாம் முன்னரே விசுவாசத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கர்த்தருடைய அறிவுறுத்தல்களையும் உணர்வுகளையும் நம் மனதில் எப்பொழுதும் புதியதாய் வைத்திருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை நாம் காண்கிறோம். விசுவாசத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பது என்பது ஒன்று. கிறிஸ்தவ குணலட்சணத்திலும் மற்றும் அனைத்து ஆவியின் கிருபைகளிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பது என்பது இன்னொன்று.

அன்பானவர்களே, சுவீசேஷத்தில் “நமக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற ஓட்டத்தில் பொறுமையோடே (உற்சாகத்துடன், பொறுமையுடன் சகித்து) ஓடக்கூடவோம்.” (எபிரேயர் 12:1) முன்னரே கவனித்தபடி பந்தயமானது இந்த நிலைத்தன்மையுடன் “இலக்கை” அடைய ஓட வேண்டும். இலக்கை அடைந்த பிறகு, நிலையான கிருபை, பொறுமையுடன் சகித்தல் ஆகியவைகளால் மட்டுமே, சகலத்தையும் செய்து முடித்தவர்களாய் நிற்கிற நமது நிலைமையை பராமரிக்க முடியும்.